

והרי זהה הינה מיוحدת למעמד ומצב נعلاה יותר - כמוובן מסיפור הגמרא⁹⁷ שכאשר רבי פנחס בן יאיר הצטער בראותו את סבלו של רשב"י בಗל היותו במערה (מןין יראת המלכות), ו"אמר לו, אווי לי שראיתיך בך", השיב לו רשב"י "אשרך שראיתני בך, שאילמלא לא ראיתני בעך, לא מצאת כי לך, דמעיקרא, כי הוה מקשי רשב"י קושיא, הוה מפרק ליה רבי פנחס בן יאיר תריסר פירוקין. לסוף, כי הוה מקשי רבי פנחס בן יאיר קושיא, הוה מפרק ליה רשב"י עשרין וארכעה פירוקין", הינו, שעלי-ידי צער העירה נתעלה לדרגא שלא בערך - שלפנוי זה היה מקשה קושיות, ולאחריו זה היה מתרוץ תירוצים.

כלומר: אף-על-פי שגם הקושיא היא חלק ממסורת כמו התIROז, שהרי שניהם, הן הקושיא והן התIROז, הם חלק ממסורת שבבעל-פה¹⁵³ - הרי זה רק בוגוע לזרה גופא; אבל בוגוע לענין הבירורים - שבבעל-פה¹⁵⁴ זה ירדה הנשמה בגוף, כדי לברור את ענייני העולם ולעשות מהם טוב וקדושה, עד שהקדוש-ברוך-הוא יוכל לומר על "זהב וכיסף ונחושת וגוו'"¹⁵⁵ שהם נעשה המשכן: "ושכנתו בתוכם"⁸⁸, ולא רק במשכן, אלא על ידו גם "בתוכם", בתוך כל אחד ואחד מישראל¹⁵⁵ - הרי זה עניינו של התIROז (ולא עניינה של הקושיא), והינו, שעלי-ידי הקושיא מתברר שכלו באופן שיבין את העניין (ההלה וטعمיה כו') בהבנה אמיתית ועומקה יותר, ויבוא גם להפסק-דין בוגוע לענייני העולם ש"הלה כמותו", שזהו על-ידי-זה ש"הו" עמו"¹⁵⁶ (בדברי הגمرا במסכת סנהדרין¹⁵⁷).

וזהו גם העילי שנותוס על-ידי עניין המאסר דוקא - "זית איינו מוציא שמנו אלא על-ידי כתיתה"⁹¹, כפי שאמרו בוגוע לרביינו הזקן¹⁵⁸ (על יסוד מה שנאמר בוגוע לישוף הצדיק¹⁵⁹ כאשר " מבית האסורים יצא למLOOR"⁵⁰), ועל-דרך-זה מובן גם בוגוע לבעל השמה והגולה.

כח. ברשימה זו מספר בעל השמה והגולה גם אודות המחשבות שהיו לו בהיותו במאסר. וכיון שהכניםzas את בחורבת רשות המאסר והגולה, מובן, שגם חלק זה שייך (לא רק אליו, והראיה, שלו) היו מחשובתו בהיותו במאסר, אלא גם) לכל אלו שיקראו זאת, הינו, שלא מספיק קריית סיפור המאסר לכל פרטיו, אלא יתוסף אצלם גם מהධיעה שמחשבה זו חשב במקום פלוני ובזמן פלוני, ולפנוי זה היה מאורע פלוני ולאחריו זה מאורע פלוני, כתוב ברשימה.

ובין המחשבות הנ"ל, יש גם רשימות זכרונות וסיפורים, וביניהם יש גם סיפור שקשרו עם רביינו הזקן, חסידיו, וממלא מקומו הצמח-צדק (שהשנה נסתימנו מה שנה להסתלקות-הילולא שלו), ובנקודה העיקרית - כיצד התגללו הדברים שהתחילה נשאותו של הצמח-צדק, וכיון שכבר נדפסו הדברים, לא אחזור על כל אריכות הדברים, אלא רק התוכן והנקודה הנוגעים לעניינו.

כט. הסיפור הוא¹⁶⁰ אודות הצמח-צדק בהיותו ליד קטן - שנשאר יתום מאמו, ורביינו הזקן קיבל על עצמו להתעסק בחינוכו¹⁶¹ - שהוא נהג לשחות שעות מרובות בחדרו של רביינו הזקן, ועוד גם בזמן התפילה של רביינו הזקן.

וכיוון שכבר היה אז הענין ד"בוצין בוצין מקטפיה ידייע¹⁶², למרות שעוד לא הגיע לגיל שש שנים, הנה בשעה שרבינו הזקן היה מניח תפילין ומ��פלל, היה גם הוא לובש את ה"תפוחי אדמה" שעשה בזרת תפילין ומתנענע, כל משך הזמן שרבינו הזקן היה עסוק בתפלתו.

פעם אחת עמדו החסידים להיכנס אל רביינו הזקן כדי לחזור לפניו את הדריש "על שלשה דברים העולם עומדים" (שהיה עמוק מאד ולא ידעו אותו), וכיון שכוניסתם היה צריכה להיות לאחריו שרבינו הזקן יחולץ תפילין ד'רבינו-תם', הביטו דרך הסדק שבדלת וראו שהצמח-צדק נמצא שם ומשחק כו', במסופר בארוכה ב'רשימה'.

(153) ראה גם תורה מנהם - התעוודויות חמ"ו ע' 304 הערא
8.2. ושם".

(154) לקו"ד שם תرسת, א ואילך. סה"ש שם ע' 237 ואילך.

(154) תרומה כה, ג.

וראה גם תורה מנהם - רשות היום ס"ע רמז ואילך. ושם".

(155) ראה אלישיך עה"פ. של"ה סט, א. ועוד.

(155) שמואלא-ט, י.ח.

(156) צג, ב.

(156) ברכות מה, רע"א.

(157) 75. וש"ג.

(158) סה"ש תורה שלום ע' 26.